

südamlikult, ärdaste, nagu loys: Anna meile andeks meie wõlad — sin peab ta sinni ja sügaw ohlamine tuleb tema südamest. Kas ta saab omad wõlad andeks? Kas tema maine lohtumõisija, tema wälse türelene, oma südame weel lord tema poole pöörab? Kõiksede nende mõtete järele jääb tema hing rahulisemaks. Tema tunneb, nagu oleks ta midagi, mis kadunud oli ja mida ta waluga igatses, jälle leidnud.

Temal on raske kalmufunkast lahuda. Aga ta peab kodu minema. Lapsele ei ole tal midagi wiia. Tühja kätega kodu minna ta ei taha. Kui ta ommeti midagi teaks, mis Annale rõõmu teeb! Eht ta rõõmustab sinistest lillidest? Kes teab! Ta noppib peu täie lille, waatab weel lord hana poole ja rändab siis ära koju. Eht ta ole tema kodu, olgu ta, et teda seal keegi muu vastu ei võta, kui poolkurt, wana naesterahwas ja tema haige lapse — oma lohtumõisija — tõssed silmad!

Anna istub akna juures tooli peal. Tädi teedab töögis. Toas on juba pime, aga ommetigi tunneb laps weel sinised lilled ära, mis isa talle sülle paneb. „Waat, Annake, ma ei teadnud sulle täna midagi laasa tuua, eht rõõmustawad sind need lillekesed.“ „Tänan wäga, isa!“ — ja naeratus läib tema näost üle — „kust sa nad noppisid?“

Müürsepp wiivitab kostusega. Siis räägib ta: „Ema hana peal on nad kaswanud — ma olin täna õhtu wäljas, ja ma mõtlesin, eht —“

„Isa, armas isale —“ nagu peastmise hüüe lölab lapse juust ja taks läkest on mehe laelas — „Sina olid wäljas, tood mulle lillidest ema hana pealt! Isale, sa

oled siis itka ema armastanud, oh et sina ta — oh isale — ma rõõmustan wäga — kui ma nüüd pea taewasse saan, wõin ma emale jutustada, et sina teda oled armastanud, isale. Siis ema tõeste rõõmustab!“

Laps võtab itka lõwemine isa laela ümbert sinni. Isa tunneb enese lepitatud olemat — ta tunneb eneses uut elu woolawat. Ta on oma lapse jälle leidnud ja lapsega ühes oma naese. Ja tema teab, et tal armuline lohtumõisija on.

Annake elas weel sügijeni ja armastas oma isalest õrnaste. Müürsepp kuuleb weel tema rõõmust, tasta naermist, tunneb weel suurt rõõmu särawa lapse silmadele waadates, kui ta õhtul kodu tuleb. Ja sügisel, ühes langewate lehtedega, läheb Annake ära ema juure. Ema peab ju ommeti teada saama, et „isa teda armastanud!“

Müürsepp on nüüd üsna ülfina, ülfina mälestusega naesest ja lapsest, ja omast suurest wõlast, kuid see mälestus ei pilna teda enam.

S. Kaplan ja Press

Jurjewis, Aleksandri wulitsas Nõ 8.

**Kõige suurem
meeste- ja naesterahwa riiede ladu.**

Sealsamas saawad ka
tellimised igasugu meeste- ja naesterahwa
riiete peale wastu wõetud ja odawa hinnaga korralikult toimetatud.